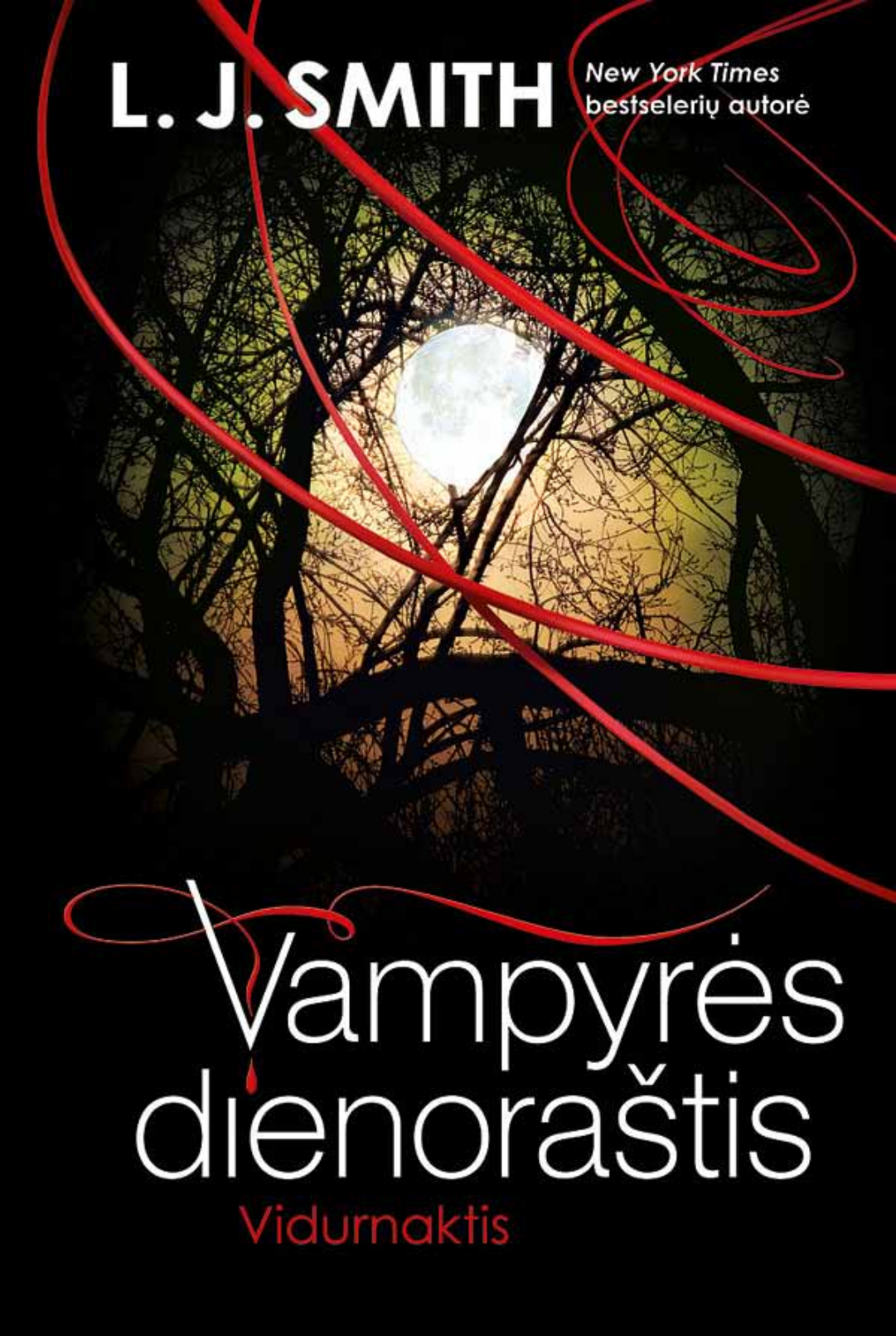


**L. J. SMITH**

New York Times  
bestselerių autorė



Vampyrės  
dienoraštis

Vidurnaktis

# 1



*Mielasis dienorašti,*

*Man taip baisu, kad vos nulaikau rašiklį. Rašau spausdinti-  
nėm raidėm, nes taip lengviau suvaldau ranką.*

*Paklausi, ko bijau? Bet jei atsakysiu: „Deimono“, nepatikėsi,  
juk matei mus vos prieš porą dienų. Jei nori suprasti, turi kai  
ką žinoti.*

*Ar kada nors girdėjai posakį: „Gali iškristi bet kuri korta“?*

*Tai reiškia, kad gali įvykti bet kas – BET KAS. Net mo-  
kėdamas lošti gali prakišti, nes į žaidimą pakliuvo keista korta.  
Dabar niekaip nenumatysi, už ką statyti.*

*Štai į kokią padėtį patekau. Štai kodėl iš išgąsčio širdis tvak-  
si gerklėje, galvoje, ausyse ir pirštų galuose.*

*Gali iškristi bet kuri korta.*

*Matai, kokios netvarkingos net spausdintinės raidės? O jei  
rankos taip drebės, kai eisiu pas jį? Galiu net išmesti padėklą.  
Galiu suerzinti Deimoną. O tada tikėtina, kad įvyks bet kas.*

*Nemoku gerai paaiškinti. Turėjau pasakyti, kad mes jau  
namie: Deimonas, Meredith, Bonė ir aš. Buvom nukakę į*

Tamsos Matmenį, ir dabar sugrįžom su žvaigždžių rutuliu – ir su Stefanu.

Stefaną ten apgaule nuviliojo Šiničis su Misao, brolis ir sesuo kicunės, arba piktosios lapės-dvasios. Šiničis ir Misao pasakė, kad persikėlęs į Tamsos Matmenį Stefaną galėtų atsikratyti vampyro prakeiksmo ir vėl atvirsti į žmogų.

Jie melavo.

Įmetė jį į pradvisusį kalėjimą, be maisto, šviesos, šilumos... Ten Stefaną vos nemirė.

Bet Deimonas – tada jis buvo visai kitoks – sutiko mus vesti jo ieškoti. Ak, negaliu nė iš tolo aprašyti Tamsos Matmens. Svarbiausia, galų gale suradom Stefaną ir dvigubą lapių raktą jam išlaisvinti. Iš vargšo vaikinio tebuvo likę kaulai ir oda. Mes jį ant čiužinio išnešėm iš kalėjimo, vėliau Metas tą čiužinį sudegino; jame knibždėte knibždėjo gyvių. Tą vakarą Stefaną išmaudėm ir paguldėm... o paskui maitinom. Taip, savo krauju. Jo davėme visi, išskyrus ponį Flauers, ji ruošė kompresus toms vietoms, kur pro odą švietėsi kauleliai.

Jis buvo šitaip marinamas badu! Nudėčiau juos savo rankomis – arba savo Galios sparnais, – jei tik mokėčiau jais naudotis. Bet nemoku. Žinau, kad yra burtažodis Naikinimo sparnams iššaukti, bet neįsivaizduoju, koks.

Paskui mačiau, kaip Stefaną, maitinamas žmonių krauju, tiesiog pražydo (prisipažinsiu, kelis kartus pamaitinau jį ne pagal tvarkaraštį, ir būčiau kvaiša, jei nežinočiau, kad mano kraujas skiriasi nuo kitų žmonių – jis kur kas sotesnis, taigi Stefanui labai padėjo).

Taip jis ganėtinai atsigavo, ir kitą rytą jau galėjo nulipti laiptais žemyn padėkoti poniai Flauers už stebuklingus gėrimus!

Bet visi kiti – visi žmonės – jautėmės siaubingai išsekę. Nė nesusimąstėm, kas atsitiko puokštei, nes nežinojom, kad ji ypatinga. Prieš pat ištrūkstant iš Tamsos Matmens mums ją padovanojo malonus kicunė, kalėjęs vienutėje priešais Stefaną, iki mums sugriaunant kalėjimą. Tasai dovanotojas buvo toks gražus! Nemaniau, kad kicunė gali būti šitoks mielas. Šiaip ar taip, jis padovanojo Stefanui gėlių.

Kitą rytą Deimonas nemiegojo. Žinoma, jis negalėjo duoti kraujo, bet aš nuoširdžiai manau, kad būtų davęs, jei tik būtų galėjęs. Toks jis buvo sugrižęs namo.

Todėl ir nesuprantu, kaip galiu šitaip bijoti to, kuris mane bučiavo... vadino brangiąja, mieląja, savo princese? Kuris su manimi kvatojosi, akyse degant šelmiškai ugnelei? Kuris mane apkabindavo, kai būdavo baisu, ir aiškindavo, kad nėra ko bijoti, kai jis šalia? Vien pažvelgusi į Deimoną suprasdavau, ką jis galvoja. Jis mane nuolat gynė, netausodamas savęs.

Aš jį pažįstu. Ne tik žinau Deimono ydas, bet perprantu ir jo širdį. Jis ne toks, koks nori pasirodyti žmonėms. Nešaltas, nepasipūtęs ir nežiaurus. Tai tik kaukės, kuriomis jis dangstosi.

Bėda ta, kad pats Deimonas tikriausiai to nenumano. O dabar yra visiškai sutrikęs. Gali pasikeisti ir iš tikrųjų toks tapti, mat dabar jį apėmusi baisi sumaištis.

Noriu pasakyti, kad tą rytą Deimonas vienintelis nemiegojo ir pirmasis pastebėjo puokštę. Smalsumo Deimonui tikrai nestinga.

Taigi jis pašalino nuo jos visus stebuklingus skydus ir viduryje rado vienintelę juodut juodutėlę rožę. Deimonas jau seniai ieškojo juodos rožės, manau, norėjo ja tik pasigėrėti. Bet išvydęs ją pauostė ir... šast! Rožė išnyko!

Staiga jam pasidarė bloga, ėmė svaigti galva ir juslėms atbukus jis ničnieko nebeužuodė. Tada Seidžas – ak, dar neminėjau Seidžo: tai aukštas bronzinis gražuolis vampyras, visiems mums tapęs puikiu draugu – jam liepė įkvėpti oro ir sulaikyti jį plaučiuose.

Matai, žmonėms reikia kvėpuoti.

Nežinau, kiek užtruko, kol Deimonas suvokė esąs žmogus, sumojo, kad tai ne pokštas ir kad nieko neįmanoma pakeisti. Juodoji rožė buvo skirta Stefanui; ji būtų išpildžiusi jo svajonę vėl tapti žmogumi. Bet kai Deimonas suprato esąs pats paveiktas burty...

Tada pamačiau, kaip jis į mane žiūri: lyg būčiau viso labo dar viena žmonių padermės – jo nekenčiamos ir niekinamos – atstovė.

Nuo tada nedrįsau pažvelgti jam į akis. Žinau, vos prieš kelias dienas jis mane mylėjo. Bet nenumaniau, kad meilė gali virsti... na, visais tais dabartiniais jo jausmais.

Sakysi, Deimonui nieko nereiškia vėl virsti vampyru. Bet jis nori būti toks pat galingas, koks buvo, o kito tokio vampyro, su kuriuo galėtų apsikeisti krauju, nėra. Net Seidžas dingo, Deimonui nespėjus paprašyti šios paslaugos. Taigi Deimonas liks toks, koks yra, kol suras stiprų, galingą ir įtakingą vampyrą, ir šis sutiks pereiti visą virsmą.

Be to, kaskart pažvelgus į Stefano akis – žalias it brangakmeniai, šiltas, patiklias ir dėkingas – mane irgi apima siaubas. Neapsakomai bijau, kad jį vėl kas nors pagrobs – tiesiai man iš glėbio. Ir... kad jis išsiaiškins, ką jaučiu Deimonui. Nė pati nesuvokiau, koks svarbus man tapo Deimonas. Aš negaliu... nuslopinti... savo jausmų... jam, nors dabar Deimonas manęs nekenčia.

Taip, po galais, aš verkiu! Netrukus gausiu nešti jam vakarienę. Turėtų būti jau išbadėjęs, bet kai šiandien Metas bandė kažką paduoti, Deimonas tėsė į jį visą padėklą.

O, meldžiu, Dieve, meldžiu, neleisk jam manęs nekęsti!

Žinau, aš savanaudė, pasakoju tik apie tai, kas vyksta tarp manęs ir Deimono. Tuo tarpu Fels Čerče taip blogai dar nėra buvę. Kasdien vis daugėja apsėstų vaikų, jie gąsdina tėvus. Šie vis labiau ant jų niršta. Nenoriu apie tai nė galvoti. Jei niekas nepasikeis, visas miestelis išnyks, kaip išnyko tas, kuriame anksčiau lankėsi Šiničis su Misao.

Šiničis... jis daug ką išpranašavo mūsų grupei, užsiminė, ką slepiame vieni nuo kitų. Bet, tiesą sakant, kažin ar norėčiau, kad tos paslaptys išaiškėtų.

Vienu atžvilgiu pasisekė – mums padeda Saitu šeima. Prisimeni Izobelę Saitu, apsėstą ir siaubingai susibadžiusią? Pasveikusi Izobelė tapo mūsų drauge kaip ir jos mama ponია Saitu bei senelė – obaasan. Jos mums gamina amuletus – burtus, saugančius nuo blogio, išrašytus ant limpamų užrašų lapelių arba kortelių. Mes joms nepaprastai dėkingi už pagalbą. Galbūt kada nors galėsime atsilyginti.

Elena Gilbert nenorom padėjo rašiklį. Užvertus dienoraštį teks susidurti su jame aprašytais dalykais.

Vis dėlto ji kažkaip prisivertė nultipti į virtuvę ir iš drąsinančiai besišypsiančios ponios Flauers paimti padėklą su vakariene.

Eidama į pensiono sandėlį pastebėjo siaubingai drebant savo rankas, nuo to skimbčiojo padėklas su indais. Iš vidaus negalėjai patekti į sandėlį, todėl tie, kurie norėdavo pamatyti Deimoną, turėdavo išeiti laukan ir apsukti aplink namą. Jo gale, prie daržo, ir buvo prilipdytas priestatas, dabar vadinamas Deimono irštva.

Eidama per daržą Elena pašnairavo į duobę vidur šventagaršvių lysvės. Ji atstojo šiuo metu neveikiančius vartus, pro kuriuos jie visi sugrižo iš Tamsos Matmens.

Prie sandėlio durų ji sudvejojo. Tebedrebėjo ir žinojo, kad tai ne pati tinkamiausia būklė susitikti su Deimonu.

Atsipalaiduok, paliepė sau. Galvok apie Stefaną.

Pamatęs, kad neliko rožės, Stefanas baisiai nusiminė, bet netrukus atgavo įprastinį nuolankumą ir kilnumą. Palietęs Elenai skruostą jis pasakė esąs dėkingas vien už tai, kad gali būti su ja, ir nieko daugiau neprašęs iš gyvenimo, tik šio artumo. Švarūs drabužiai, skanus maistas – *laisvė* – dėl viso to buvo verta kovoti, bet Elena užvis svarbiausia. O dabar ji verkė.

Kita vertus, Elena žinojo, kad Deimonas neketina likti toks, koks yra. Jis gali padaryti bet ką, rizikuoti bet kuo... kad tik vėl atvirstų į vampyrą.

Metas pasiūlė Deimonui išbandyti žvaigždžių rutulį. Metas nenutuokė, nei kas ta rožė, nei kas tas žvaigždžių rutulys, kol jam ne-

buvo paaiškinta, kad šiame rutulyje, veikiausiai Misao nuosavybėje, slypi diduma jos Galios arba net visa Galia. Sulig kiekviena Misao atimta gyvybe rutulys vis skaisčiau sutviska. Juodoji rožė, ko gero, buvo pagaminta iš skysčio, išgauto iš panašaus žvaigždžių rutulio, – bet niekas nežino, ar į jį nebuvo dar ko nors primaišyta. Tai gi Metas suraukęs kaktą paklausė, ar žvaigždžių rutulys negalėtų žmogaus paversti vampyru – juk rožė vampyrą pavertė žmogumi.

Elena ne vienintelė pastebėjo, kaip palengva pakilo nunarinta Deimono galva, kaip sužibo akys, jam žingsniuojant per kambarį prie Galios sklidino žvaigždžių rutulio. Elena suprato jo logiką. Galbūt Metas nuklydo į lankas... bet yra viena vieta, kur neabejotinai gali rasti stiprių vampyrų – Tamsos Matmuo. O vartai į jį žioji pensiono darže. Kol kas jie užverti... nes stinga Galios.

Deimonas, kitaip nei Stefanus, nėra nesuko galvos, kas atsitiktų, jei būtų sunaudotas visas žvaigždžių rutulio skystis ir dėl to žūtų Misao. Juk ji buvo viena iš dviejų lapių, palikusią Stefaną kankintis.

*Taigi gali iškristi bet kuri karta.*

Ką gi, tu bijai; *dabar susitik su savo baime*, įsakmiai paliepė sau Elena. Deimonas toje patalpoje praleido jau beveik penkiasdešimt valandų – ir kas žino, ką rezga siekdamas gauti žvaigždžių rutulį. Vis dėlto kas nors turi priversti jį valgyti – kai sakai „kas nors“, pripažink, kalbi apie save.

Ji taip ilgai stypsojo prie durų, kad sustingo kojos. Tada giliai įkvėpusi pabeldė.

Nesulaukė jokio atsako, viduje neužsidedė šviesa. Keista, juk Deimonas – žmogus, o lauke jau gana tamsu.



– Deimonai... – Ji ketino sušukti, bet pasigirdo tik šnabždesys. Nei atsakymo, nei šviesos.

Elena sunkiai nurijo seiles. Jis *turi* būti ten.

Ji stipriau patukseno. Nieko. Galiausiai pamėgino pasukti rankeną. Elenos siaubui, durys buvo neužrakintos; joms plačiai atsivėrus, ji pamatė, kad viduje taip pat tamsu kaip lauke – nors į akį durk.

Jai pašiorpo plaukeliai ant sprando.

– Deimonai, aš ateinu, – Elenai pavyko pritildyti balsą iki šnabždesio, tarsi tylumu būtų bandžiusi sau įrodyti, kad ten nieko nėra. – Atsistosisu apšviesto verandos ploto pakraštyje. Aš nieko nematau, taigi tu pranašesnis. Nešu padėklą su labai karšta kava, sausainiais ir totorišku kotletu be prieskonių. Kavą turėtum užuosti.

Vis dėlto keista – Elenos joslės bylojo, kad priešais ją nieko nėra, niekas nestovi pasirengęs tiesiogine prasme šokti ant jos. Gerai, nusprendė sau. Ženk mažais žingsneliais. Vienas žingsnelis. Du. Trys žingsneliai – jau turėčiau būti kambario vidury, tik tamsoje nieko neįžiūriu. Keturi...

Iš tamsos išniro stipri it geležiniai gniaužtai ranka ir sugriebė ją už liemens, o prie kaklo kažkas prikišo peilį.

Elenai aptemo akyse, plykstelėjo pilki žaibai, paskui viską nustelbė tamsa.